

- ב. אין חולקים שום קרבן כנגד קרבן, זבחים עופות או מנחות, קדשי קדשים וקדשים קלים, ואפילו קרבנות מסוג אחד (וכל מנחה... לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו. וזאת תורת זבח השלמים, אם על תודה...).
[ואף בגזל הגר אין חולקים זה כנגד זה. ב"ק ק:].
- א. התוס' צדדו אם גם בקרבן אחד אין חולקים זה עם זה חלק כחלק בשוה, או אין איסור אלא קרבן תמורת קרבן אחר, ואפילו מאותו הסוג.
עוד כתבו (בתירוץ ראשון) שדוקא חלוקה שוה בשוה אסורה, אבל נותנים זה לזה ללא הקפדה.
- ב. יש מי שצדד שבהסכמת הצדדים מותר להחליף, שכל אחד כנותן מתנה את חלקו (עפ"י שפת אמת). והחזון-איש נקט שאין תוקף לחלוקתם, ויכול אחד מהם לחזור בו בכל זמן שהוא.
- ג. דין זה אינו אמור אלא בקדשי מזבח, מה שאין כן בקדשי בדק הבית וכן חרמי הקדש שדינם דין ממון, ודאי רשאים הכהנים לחלק כנגד ממון אחר (ע' אמת ליעקב ב"ב קיב.).
- ד. משמע בגמרא בקדושין (ג) שלדברי רב בדעת רבי יהודה, רשאי הכהן להחליף חלקו בבשר תמורת חלקו של חברו.

דף עג

קכו. אלו קרבנות יכולים לבוא מן הנכרים ואלו אינם באים מהם? מה דין הנכרים לענין הבאת נסכים?

לדברי רבי יוסי הגלילי (וכן דעת תנא דמתניתין), הגויים נודרים נדרים ונדבות כישראל (איש איש...), עולה שלמים או תודה, מלבד נדרי נזירות, (מפני שאינם בכלל נזירות כלל). וכן עולת העוף, מנחות [ושיריהן נאכלים], נדבת לבונה ועצים.

ולענין נסכים; הנסכים הנלוים לזבח, באים משלו. ואם לא שלח נסכים עם קרבנו – באים משל ציבור. נסכים הבאים בפני עצמם – תלוי הדבר בשני תירוצי הגמרא האם הנכרים מביאים אותם אם לאו.
לדברי רבי עקיבא, אין הנכרי נודר אלא עולות. ואפילו נדר שלמים – קרבים עולות (רב הונא. אבעית אימא סברא – שכן דעתו בלבו. ואב"א קרא: אשר יקריבו לה' – לעלה). אבל אם הפריש עבור ישראל, הרי זה קרב שלמים כפי שפירש (רבא).

א. האוכל את הבשר הוא הזוכה בעור (עפ"י חשק שלמה).

ב. הביא הנכרי קרבנות עבור נזיר ישראל, בירושלמי (נזיר ט, א) מובא שמקבלים ממנו, שאינו אלא פורע חובו של ישראל. ואולם יש מהראשונים שכתבו שלכך נתמעט מקרבנות נזירות, לומר שאפילו במקרה כזה אין מקבלים ממנו (עתוס' נזיר סא: וע' ב'שיירי הקרבן' על הירושלמי שדחק לתלות זאת במחלוקת תנאים).

לדעה זו אין לגויים שום קרבן אחר, לא מנחה ולא לבונה וכו'. אבל כשמביא עולה, באה עמה מנחת נסכים הנלויה לה, אם משלו אם משל צבור כנ"ל.

א. עולת העוף – מביא (רמב"ם. ובקן אורה הקשה על כך. וע' יד דוד וז"ת).

ב. משמע מרש"י (רע"ב ד"ה שלמי) שיכול הנכרי להתנדב מנחה ותהא זו כמנחת נסכים שכולה כליל. ובתוס' (לעיל סא: ד"ה בישראל) משמע שיכול להתנדב מנחת נסכים. ואילו ברמב"ם אין במשמע כן. (ואפשר שדברי רש"י אמורים רק לפי ה'סלקא-דעתין', או לפי ה'אבע"א סברא', אבל למסקנא אינו מתנדב מנחה כלל. עפ"י שפ"א וזבח תודה. וע"ע חשק שלמה סא:).

ג. נסתפק בספר קרן אורה כשהקדיש נסכים או לבונה וכדו' – האם חל עכ"פ ההקדש או שמא הם חולין גמורים. ובאבי עזרי (ק"פ ד, ט) כתב שחל ההקדש אלא שאין מקריבים אותו.

ד. הלכה כרבי עקיבא מחברו. [ואעפ"י שסתם משנתנו כריה"ג, הלכה כרע"ק שהרי רב הונא הולך בשיטתו, וכן האמוראים טרחו להעמיד דבריו. עפ"י לקוטי הלכות].

ה. נחלקו ראשונים אודות נסכים הבאים עם עולת הנכרי, האם הוא זה המחויב להביא נסכיו, אלא שאם לא שלח – תקנו שבאים משל ציבור, או שמא אין חיוב מוטל על הנכרי להביא נסכים לקרבנו, והציבור הם המביאים, אלא שאם הביא – מקבלים ממנו (עתוס' ושטמ"ק כאן; רמב"ם מעה"ק ג,ה ולח"מ; רגמ"ה תמורה ג; שפ"א וזבח תודה; אבי עזרי שם).
דינים המיוחדים לקדשי עכו"ם – ע' בובחים מה.

דרשות הכתוב במתנות כהונה, 'זה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש, כל קרבנם...' – מפורשות בובחים מד.

דפים עג – עד

קכז. א. האם יכול הכהן להקריב קרבנות ומנחות שלו עצמו או צריך למסרם לכהני בית אב?
ב. מנחת נדבה ומנחת חוטא של הכהנים – כיצד הם קרבים?
ג. במה דומה מנחת חביתין למנחת נדבה ובמה דומה למנחת חוטא? למי דומה יותר, ומאי נפקא מינה?
ד. וכל מנחת כהן... לא תאכל מה נכלל באזהרה זו?
א. הכהן רשאי להקריב קרבנותיו ומנחותיו אימתי שירצה, הן אותם הבאים בנדבה הן אותם הבאים על חטא, שוגג או מזיד (ובא בכל אות נפשו ושרת; וכפר הכהן על הנפש השגת בחטאה בשגגה – גם נפשו בכלל זה; והיתה לכהן כמנחה – גם כשהיא של הכהן, מקריבה כשאר מנחות. ומדובר במנחת חוטא של שמיעת קול, שאף המזיד בכלל).
בספר שפת אמת צידד שמא לרבי שמעון אין כהן מקריב קרבנותיו כשחטא במזיד. וכן העירו על השמטת הרמב"ם לדין זה.

ב. מנחת הכהן מכל סוג שהוא – אסורה באכילה (וכל מנחת כהן... לא תאכל).
מנחת נדבה של כהן כמו מנחת החביתין, נקטרת כליל על המזבח, ללא קמיצה. מנחת חוטא של הכהן; לדברי חכמים, נקטרת כליל ללא קמיצה (גזרה שוה כליל כליל ממנחת חביתין). ולרבי שמעון נקמצת, הקומץ קרב לעצמו והשירים קרבים (- ניתנים על התפוח ולא על המערכה. שטמ"ק עפ"י הגמרא) לעצמם (והיתה לכהן כמנחה – הוקשה מנחת חוטא שלו למנחת חוטא של ישראל, לענין עשיית הכהן. ולא לענין האשים). לרבי אלעזר בנו, הקומץ קרב לעצמו והשירים מתפורים על בית הדשן (שבעזרה (רש"י ותוס').
וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל – הוקשה מנחת חובתו לאיסור אכילה, אך לא לדבר אחר).
הלכה כחכמים (רמב"ם מעה"ק יב, ט).

ג. מנחת נדבה דומה לחביתין בכך שהיא תדירה כמותה, שהרי אפשר להביאה בכל יום כמנחת חביתין; שתיהן אינן באות על חטא; שתיהן יש בהן ריח (שיש להן שמן ולבונה, שלא כמנחת חוטא. ובשתיהן נאמר יה ניחח. ערש"י ותוס').

מאידך דומה מנחת חוטא לחביתין בכך ששתיהן באות עשרון ולא יותר, וששתיהן חובה. הצדדים הדומים לנדבה מרובים יותר, הלכך כשריבה הכתוב מנחה אחת בפרשת מנחת חביתין להיות כמותה (וכל מנחת כהן כליל תהיה) ומיעט מנחה אחרת (לא תאכל – משמע שאינה נקטרת כליל, כראבר"ש) – יש לנו לרבות מנחת נדבה ולמעט מנחת חוטא ולא להפך.